

וקשה על רב, ועל רב אסי ללישנא בתרא (584).

ומתצינן: לא נדייק מהברייתא "הא מיתת שניהם מצטרפין", אלא, אימא, נדייק: הא חיי שניהם, הפרה הטהורה והגמל הטמאה, מצטרפין, ללקות עליהן באכילתן משום

איסור בשר מן החי,

ומני, וכדברי מי נשנתה הברייתא?

רבי יהודה היא, דאמר: אבר מן החי, וכן בשר מן החי נזהג גם בבהמה טמאה (585).

פרה, המטמא טומאת נבילות, וחיי גמל, המטמא טומאת אבר מן החי, אין מצטרפין. משום, שעל אף שאבר מן החי מטמא, מכל מקום אין אבר מן החי נזהג בבהמה טמאה [לדעת חכמים, חולין קא ב] [או משום שאין טומאת נבילה מצטרף עם טומאת אבר מן החי].

ומדייקת הגמרא: הא מיתת שניהם, מצטרפין לטומאת נבילות, כמבואר שבהמה טמאה מטמאה טומאת נבילות. והברייתא [לדעת רב] אינה מדברת לענין צירוף לגבי איסור אכילה. אלא, לרב אסי ללישנא קמא, הסובר שהטמאים אינם מצטרפים עם הטהורים, אף לא לענין טומאת נבילות, קשה, איך יפרנס דיוק הברייתא, שמשמע, שהגמל והפרה מצטרפים במיתת שניהם לענין טומאת נבילות?

אבל, למסקנא דוחים התוס' דרך זו, מפני שאבר מן החי שיעורו בכל שהוא, ואינו צריך לשום צירוף, כמבואר שם במסכת חולין. ואם כן, לא דיברה עליו הברייתא, כאשר היא עוסקת בעניני צירוף לשיעור.

[התוס' מבארים עוד דיני בשר ועצמות].

ולסיכום: התוס' מכריחים שהברייתא אינה עוסקת בענין צירוף טומאה כלל. ממה נפשך, בשר שפירש מן החי, לא שייך בו טומאת נבילות כלל. ואילו, אבר מן החי, לא שייך בו שיעור כלל. לכן מפרשים, כמבואר בפנים, שהברייתא עוסקת בצירוף לענין איסור אכילה.

585. רבי יהודה ורבי אליעזר סוברים כן [חולין קא ב], וסוברים שאיסור אבר מן החי חל על

584. בגירסת הגמרא איתא: וקשיא לרב אסי. והשיטה מקובצת מחקו, מפני שלשיטת התוס' הקושיא היא גם על רב, כמו שיבואר. והנה, בסוף הסוגיא משמע שהקושיא היא על רב אסי, ונאמר שם "אמר לך רב אסי". עם כל זה, התוס' מכריחים, שקושיית הגמרא היא על רב ורב אסי ללישנא בתרא. וכתבו התוס', שלכן אמרה הגמרא בתירוצה בסוף הסוגיא "אמר לך רב אסי", משום שהגמרא סברה כי מה שמתורץ אליבא דרב אסי, יתורץ אליבא דרב, כי רב אסי בלישנא בתרא, ורב, אמרו דבר אחד. או, שרב אסי אמר דינו בשם רב.

הכרח התוס' הוא: כי כבר מבואר בפנים הגמרא, שלא יתכן לומר שהברייתא מדברת לענין טומאה, משום שבשר מן החי אינו מטמא טומאת נבילות כלל.

ובתחילה רצו התוס' לפרש, כמו שמפרשים המיוחס לרש"י ורבינו גרשום, שהברייתא מדברת בצירוף לענין טומאת נבילות. וכן משמע מפשטות הגמרא. ולכן לא הקשתה הגמרא על רב, כי רב יכול לפרש הברייתא, שהיא מדברת בצירוף לענין טומאה. אבל על רב אסי, קשה, כי רב אסי סובר, שאינם מצטרפים אף לא לענין טומאה. ועל כך נדחקים התוס' לפרש, שהברייתא מדברת לענין צירוף לגבי טומאה. בדרך זו:

ובהקדם: אף שבשר מן החי אינו מטמא טומאת נבילות כלל, מכל מקום, אבר מן החי מטמא [חולין עב א קכב ב, רמב"ם שם], ואם כן, כך מפרש רב את הברייתא: מיתת